

укрѣпенъ лагеръ. Галлитѣ не го атакували повторно и се отгѣглили, а той продължилъ похода си прѣзъ сжщитѣ гори, но тогава тѣ отново го атакували и разбили въ тѣхъ, като го принудили съ загуба да излѣзе изъ горитѣ и да отстѣпнѣ къмъ Танеда (днесъ Танедо близо до Парма), гдѣто се укрѣпилъ, а галлитѣ го обсадили. Въ Римъ веднага заповѣдали на втория преторъ Аттилия бързо да отиде на помощъ на Манлия, съ единъ римски легионъ и 5.000 съюзници (всичко 9.300 души) отъ армията на Сципiona. Като се научили за движението на Аттилия, галлитѣ снели обсадата на Мутина и Танеда.

А Сципионъ, като набралъ набързо единъ новъ римски легионъ, сѣдналъ съ войскитѣ си въ Остия на корабѣ и по край брѣговетѣ на Лигурийското море пристигналъ на 5-ия день до Массилия, излѣзълъ на крайното източно устие на Роданъ, расположилъ се на лѣвия му брѣгъ на лагеръ и се научилъ, че Аннибалъ вече билъ миналъ прѣзъ Пиринеитѣ, което никакъ не искалъ да повѣрва. Прѣдполагайки, че Аннибалъ е още далечъ и не ще пристигне скоро при Роданъ, той останалъ въ лагера си, като испратилъ само нагорѣ по лѣвия брѣгъ на Роданъ 300 души римска конница и 200 души галска на смѣтка на жителитѣ на Массилия. Това било отъ негова страна една важна погрѣшка: намѣсто да испраща 500 души конница за разузнавание, по умѣстно би било самъ да отидеше на прѣдъ задъ р. Роданъ, тѣй като цѣлгта му трѣбвало да бжде прѣгражданието на Аннибала пхтя за Италия.

Между това Аннибалъ, като склонилъ и нарбонскитѣ галли, както и аквитанскитѣ, било съ прѣговори и пари, било съ заплашвания, да го пропустнатъ, безпрѣпятственно дошълъ

прѣзъ днешнитѣ градове Нарбоннъ и Нимъ до р. Роданъ, и отъ устието на тѣзи рѣка за 4 дни — въ земитѣ на галлското племе волци (Volcae ager-comici), близо до днешния гр. Рокеморъ (Roquetaure), на с. отъ Авинонъ, като прѣминалъ отъ Пиринеитѣ до това мѣсто, спорѣдъ Полибия, всичко 1600 стади (около 40 мили или 280 версти). Като намѣрилъ за удобно тукъ да прѣмине прѣзъ Роданъ, той съ прѣговори и пари склонилъ галлитѣ — волци да му отстѣпятъ за тѣзи цѣль всичкитѣ си кораби и лодки и да помогнатъ на войскитѣ му да направятъ нови. Въ туй време галлитѣ — кавари, които живѣяли на лѣвия брѣгъ на Роданъ, събрали се на него съ цѣль да не допуснатъ Аннибала да прѣмине рѣката. Но Аннибалъ испратилъ нощемъ Ханнона, синъ на Бомилкара, съединъ отрядъ войска, повечето испанска на расстояние едно денонощие нагорѣ по дѣсния брѣгъ на Роданъ, гдѣто на срѣдъ рѣката имало единъ островъ, съ заповѣдъ да прѣмине тамъ рѣката и скрито, пакъ нощемъ, да трѣгне по лѣвия ѝ брѣгъ и да нападне каваритѣ въ тилъ, като извѣсти за това на Аннибала чрѣзъ условенъ знакъ: запалвание голѣмъ огнь съ голѣмъ димъ. Всичко това било точно изпълнено и имало пълненъ успѣхъ: Аннибалъ, щомъ видялъ дима отъ огня, незабавно трѣгналъ прѣзъ рѣката — и каваритѣ, атакувани отъ него отъ фронта, а отъ Ханнона отъ тила, били разбити и се прѣснали. Слѣдъ туй Аннибалъ прѣкаралъ прѣзъ рѣката цѣлата си армия съ всичкитѣ ѝ тяжести, товарни животни и слонове (което е описано отъ Полибия и Титъ Ливия съ голѣми подробности), расположилъ се на лагеръ на лѣвия ѝ брѣгъ, срѣщу мѣстото на прѣминуванието прѣзъ нея и, като се научилъ, че при устията на Роданъ се